

Arrest

nr. 145 375 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), en van het bevel tot terugbrenging van haar zoon M.T. van 17 november 2014 (bijlage 38). Deze beslissingen werden op 17 november 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Russische nationaliteit en is van Tsjetsjeense origine.

Zij diende op 23 november 2006 een asielaanvraag in.

Op 25 juni 2009 weigerde het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 32 445 van 6 oktober 2009 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 27 oktober 2009 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 29 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 april 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 15 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die geactualiseerd werd op 27 januari 2010.

Op 30 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 25 mei 2011 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 29 april 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 augustus 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 12 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Op 28 oktober 2013 stelde de arts-adviseur zijn medisch verslag op volgend op de aanvraag van 25 mei 2011.

Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 25 mei 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 mei 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans respectievelijk de eerste en tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.05.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013)
- pensioenfiche 281.11 (2013)
- schrijven Rijksdienst voor Pensioenen dd. 30.05.2011
- schrijven Rijksdienst voor Pensioenen dd. 21.01.2014

Uit de meest recente gegevens blijkt dat de referentiepersoon vanaf januari 2014 een maandelijks rustpensioen ontving van €1156,08. Dit totaalbedrag werd samengesteld uit 4 componenten: een rustpensioen als werknemer, een rustpensioen als werknemer echtgescheiden echtgenoot, een rustpensioen als zelfstandige en een pensioenbonus. In januari 2014 was de referentiepersoon nog niet gehuwd met betrokkene.

Echter, uit het voorgelegde schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 30.05.2011 blijkt dat, indien hij zou hertrouwen, het pensioen dat gebaseerd is op zijn tewerkstelling als werknemer van echtgescheiden echtgenoot zal worden geschorst. Gezien de referentiepersoon op 16.05.2014, na de opstelling van het meest recente attest van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 21.01.2014, is gehuwd met betrokkene, kan ervan uitgegaan worden dat het rustpensioen als werknemer echtgescheiden echtgenoot inmiddels werd geschrapt. De voorgelegde bedragen (€ 1156,08 in januari 2014) zijn dan ook niet langer actueel.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het exacte bedrag van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de minderjarige zoon van verzoekster, T.M.

Op 17 november 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging voor verzoekster haar minderjarige zoon T.M. (bijlage 38).

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing de staatssecretaris van Asiel en Migratie wordt aan T.A. (...)

bevel gegeven de genaamde T.M. (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.”

Op 21 november 2014 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer E.D.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en beweert zij dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding is genomen.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de motivering niet correct is in die zin dat uitgegaan wordt van een aantal vooronderstellingen en eigen interpretaties, die evenwel niet enkel niet stroken met de werkelijkheid, doch bovendien ook zelfs nooit getoetst worden zijn aan de werkelijkheid, en anderzijds er ook nooit de mogelijkheid is gegeven aan verzoekster om het tegendeel aan te tonen.

Dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed als volgt: [...].

Dat blijkens de motivering de aanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat uit eigen informatie van verweerder zou blijken dat het pensioen dat de partner van verzoeker genoot voor zijn huwelijk, geschrapt zou worden en waarbij er zomaar eenzijdig werd vanuit gegaan dat het nieuwe inkomen lager zou liggen, dit terwijl in werkelijkheid de partner van verzoeker meer inkomsten geniet sedert zijn huwelijk en dit uit hoofde van rustpensioen werknemer, rustpensioen zelfstandige en pensioenbonus rust werknemer. Dat volkomen ten onrechte werd gesteld alsof er geen zich zou zijn op het feit of de partner van verzoekster nog over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Dat nochtans de wetgeving voor elke Belgische onderdaan dezelfde is en van een overheidsinstantie als verweerder toch mag verwacht worden dat zij niet enkel het onderzoek à charge maar ook à décharge voert, in die zin dat zij niet enkel in de meest recente gegevens elementen ten nadele zoekt, zoals het schrappen van het rustpensioen als werknemer gescheiden echtgenoot, maar tevens ook correct het gegeven aanhaalt en naar waarde schat dat er in de plaats een ander rustpensioen tussenkomt, dat hoger is.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan en verder ook geenszins voldoet aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat art. 40 TER VW niet op een al te stringente wijze kan geïnterpreteerd worden, doch integendeel, op redelijke wijze dient te worden toegepast, in die zin dat er niet zomaar telkens opnieuw stukken kunnen opgevraagd worden zonder dat verweerder de informatie die haar zelf ter beschikking staat gaat aanwenden desgevallend ten voordele van verzoekster, zoals daar zijn de wetgeving en de tarieven van de rustpensioenen als zijnde werknemer en zelfstandige.

Dat het volstond bovendien desgevallend aanvullende informatie te vragen aan de verzoekster en haar partner indien er enige onduidelijkheid was, eerder dan zomaar zonder enige vraag tot informatie te gaan afwijzen.

Dat verweerder door dit niet te doen een manifeste inbreuk op het redelijkheidsbeginsel heeft gemaakt. Dat het niet opgaat bepaalde hypothesen te gaan vooropschuiven waaruit zou moeten blijken dat er niet langer voldaan is aan de voorwaarden, terwijl integendeel er nog beter dan voorheen is voldaan aan de inkomensvoorwaarden aangezien na het huwelijk met verzoekster door de partner van verzoekster aanspraak kan gemaakt worden op een hoger bedrag aan rustpensioen en pensioenbonus dan voorheen. Dat gezien het statuut van de partner van verzoekster, weze gepensioneerd, het voor verweerder wel degelijk mogelijk was om goed zich te krijgen op het exact bedrag van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, weze in casu de partner van verzoekster, dhr. ED.

Dat het strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur om zonder enige vraag tot informatie/actualisatie de aanvraag te gaan afwijzen en te stellen alsof verzoekster en haar partner de aanvraag dienen te actualiseren, hetgeen door een eenvoudige vraag tot informatie aan verzoekster en haar partner of nog aan de pensioendiensten onmiddellijk kon bekomen zijn.

Dat verweerder als behandelende instantie van de aanvraag tot verblijf en als overheidsinstantie ook haar verantwoordelijkheden heeft op dit punt weze een onderzoeksplicht waarbij alle nuttige middelen aangewend worden om het dossier in goede banen te leiden en zij zich er niet kan mee vergenoegen zomaar zonder enig initiatief de aanvraag af te wijzen.

Dat een dergelijke uitholling van het toepassingsgebied van art. 40 TER VW strijdt met de ratio legis van dit artikel en verweerder de plicht heeft om aan waarheidsvinding te doen eerder dan niets te doen.”

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd, in die zin dat de gemachtigde is uitgegaan van “een aantal vooronderstellingen en eigen interpretaties”, die niet zouden stroken met de werkelijkheid. Volgens verzoekster werden deze vooronderstellingen en interpretaties nooit getoetst aan de werkelijkheid en werd verzoekster evenmin de mogelijkheid gegeven het tegendeel aan te tonen.

Meer bepaald wijst verzoekster erop dat de gemachtigde op basis van "eigen informatie" heeft vastgesteld dat een deel van het pensioen dat verzoeksters echtgenoot ontving na zijn huwelijk met verzoekster geschrapt zou worden, terwijl verzoeksters echtgenoot in werkelijkheid sinds zijn huwelijk meer inkomsten geniet op grond van zijn rustpensioen als werknemer en als zelfstandige en op grond van zijn pensioenbonus als werknemer. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde volkomen ten onrechte gesteld geen zicht te hebben op het feit of verzoeksters echtgenoot nog over voldoende stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Verzoekster acht dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden door enkel de elementen "à charge" te onderzoeken, zoals de schrapping van het pensioen als 'werknemer gescheiden echtgenoot', maar niet de elementen "à décharge", zoals de tussenkomst van een ander en hoger rustpensioen. Verzoekster stelt dat een redelijke toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert dat niet zomaar telkens nieuwe stukken kunnen opgevraagd worden, maar dat de gemachtigde de informatie die haar zelf ter beschikking staat, zoals de wetgeving en tarieven van de rustpensioenen, dient aan te wenden. Aangezien verzoeksters echtgenoot gepensioneerd is, acht verzoekster het bovendien wel degelijk mogelijk voor de gemachtigde om goed zicht te krijgen op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Verzoekster stelt dat de gemachtigde een onderzoeksplicht heeft, en stelt dat de gemachtigde de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden door de aanvraag af te wijzen en te stellen dat verzoekster haar aanvraag diende te actualiseren, terwijl hij de relevante informatie kon verkrijgen door een eenvoudige vraag aan verzoekster en haar echtgenoot of aan de pensioendiensten.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het kader van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat hij enkel dat oordeel onwettig kan bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing bovendien te beoordelen in functie van de gegevens die het bestuur ter beschikking had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De stukken die verzoekster thans bij het verzoekschrift voegt, met name de attesten van de Rijksdienst voor Pensioenen van 17 en 18 september 2014 die vermelden dat het pensioen van de heer E.D. werd herberekend, het arbeidscontract dat verzoekster op 29 september 2014 heeft afgesloten en de loonbrief van verzoekster met betrekking tot augustus 2014, kan de Raad dan ook niet bij zijn beoordeling *ex tunc* betrekken, aangezien het bestuur hierover niet beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het verzoekster echter vrij staat met deze stukken een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekster op 21 november 2014 dergelijke nieuwe aanvraag heeft ingediend.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster ook geschonden acht.

De relevante bepalingen van dit artikel luiden als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]"

Verzoekster is als echtgenote van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De echtgenoot van verzoekster moet als referentiepersoon conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat de bedragen die verzoekster heeft voorgelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen niet meer actueel zijn. Uit het voorgelegde schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen van 30 mei 2011 gericht aan verzoeksters echtgenoot E.D, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt volgens de gemachtigde immers dat de component van diens pensioen, gebaseerd op de tewerkstelling van zijn ex-echtgenote, zou worden geschorst indien hij opnieuw zou huwen. Aangezien de heer E.D. op 16 mei 2014 met verzoekster huwde, hetzij na de opstelling van het laatste voorgelegde attest van de Rijksdienst voor Pensioenen van 21 januari 2014, stelt de gemachtigde dat ervan kan worden uitgegaan dat die component 'rustpensioen echtgescheiden echtgenoot' inmiddels werd geschrapt. Bijgevolg heeft de gemachtigde geoordeeld geen zicht te hebben op het exacte bedrag van het netto-inkomen van de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing, zodat niet afdoende kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De Raad wijst erop dat uit het bedoelde schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen van 30 mei 2011 inderdaad blijkt dat de component van het pensioen van de heer E.D. dat is gebaseerd op de tewerkstelling van zijn ex-echtgenote zou worden geschorst wanneer hij zou hertrouwen. Verder blijkt dat de heer E.D. op 16 mei 2014 opnieuw is gehuwd, namelijk met verzoekster. Dit alles wordt door verzoekster niet betwist. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten "bepaalde hypothesen te gaan vooropschuiven", maar heeft hij de logische conclusies getrokken uit feiten die blijken uit het administratief dossier, en die niet worden betwist maar zelfs door verzoekster zelf werden voorgelegd. De Raad acht het dan ook niet onredelijk van de gemachtigde om, op basis van dit huwelijk en van dit schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen, te oordelen dat de bedragen die verzoekster had voorgelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen maar die dateren van voor zijn huwelijk met verzoekster, niet meer actueel zijn en geen zicht bieden op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

Waar verzoekster thans meent dat de gemachtigde deze schorsing van het 'rustpensioen echtgescheiden echtgenoot' als een element "à charge" met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zou hebben afgeleid "uit eigen informatie", wijst de Raad erop dat verzoekster zelf dit schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen van 30 mei 2011 bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft gevoegd. Verder ziet de Raad niet in welke elementen "à décharge" de gemachtigde ter beschikking had en zou hebben nagelaten bij zijn beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te betrekken. Wanneer het totale inkomen uit pensioenen van de heer E.D. naar aanleiding van zijn huwelijk met verzoekster werd herberekend zodat hem in totaal een hoger bedrag werd toegekend, stond het verzoekster vrij om deze wijziging in haar voordeel aan de gemachtigde mee te delen. Verweerder kan worden gevolgd waar hij zowel in de bestreden

beslissing als in de nota met opmerkingen stelt dat het aan verzoekster toekwam haar aanvraag te actualiseren. Verzoekster heeft immers zelf het verblijfsrecht aangevraagd als echtgenote van een Belg, en was er dus zelf toe gehouden aan te tonen dat zij voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om de aangevraagde verblijfskaart te krijgen. Indien haar actuele toestand wijzigde, kwam het aan verzoekster toe om daarvan het bewijs te leveren. Verzoekster trad op 16 mei 2014 in het huwelijk met de heer E.D, hetgeen aanleiding gaf tot de herberekening van zijn pensioen. Tot het moment van de bestreden beslissing van 12 november 2014, hetzij bijna zes maanden later, had verzoekster de gelegenheid om de gemachtigde van deze herberekening op de hoogte te brengen. Nergens blijkt echter dat verzoekster hiertoe voor het moment van de bestreden beslissing enige stappen zou hebben ondernomen.

Zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing aangeeft, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel of de "onderzoeksplicht" waarnaar verzoekster verwijst niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Dat de gemachtigde eenvoudig een overzicht van het netto-inkomen van verzoeksters echtgenoot als gepensioneerde had kunnen bekomen door hierover informatie op te vragen bij de Rijksdienst voor Pensioenen of door de geldende wetgeving en tarieven toe te passen, doet hieraan geen afbreuk, nu het nemen van dergelijke stappen buiten de zorgvuldigheidsplicht valt die op de gemachtigde rust.

Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar zij aanvoert dat zij niet de mogelijkheid had de "vooronderstellingen en interpretaties" van de gemachtigde te weerleggen. Noch uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch uit de zorgvuldigheidsplicht kan immers een verplichting voor het bestuur worden afgeleid om, voorafgaand aan het nemen van een beslissing van weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, betrokkene van dit voornemen op de hoogte te stellen en uit te nodigen zijn opmerkingen hierop te doen gelden. Zoals hierboven uiteengezet dient vooreerst te worden aangestipt dat verzoekster *in casu* om een voordeel verzoekt bij wijze van een aanvraag en dat zij bij het indienen van haar aanvraag al haar argumenten heeft kunnen uiteenzetten. Met alle door haar aangebrachte elementen werd ook rekening gehouden. Zij kon bovendien alle mogelijke extra argumenten die zij nuttig achtte, laten gelden door haar aanvraag op een later tijdstip aan te vullen, hetgeen zij echter heeft nagelaten. Waar verzoekster ter zitting voor het eerst opwerpt dat er geen gedegen onderzoek naar de behoeften is gebeurd, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster in haar verzoekschrift geen middel heeft ontwikkeld op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, noch de term behoeftanalyse heeft gebruikt.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding, of niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Evenmin blijkt dat hij op basis van deze stukken op onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht gelezen in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Waar verzoekster nog stelt dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding is genomen, laat zij in het geheel na dit concreet toe te lichten, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel, gericht tegen een inreisverbod dat aan verzoekster zou zijn afgegeven, voert verzoekster de schending aan van artikel 118 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tjetjenië het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekster zomaar een inreisverbod kan gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 119 KB voormeld, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat niet wordt gemotiveerd omtrent alle relevante elementen, zo ondermeer de ten onrechte afwijzing van de aanvraag verblijf van meer dan drie maanden en de onderzoeksplicht in hoofde van verweerder en de situatie in het geboorteland van verzoekster niet enkele jaren geleden maar op heden.”

De Raad wijst erop dat de *in casu* bestreden beslissingen bestaan uit een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit zijn immers de beslissingen die door verzoekster als bestreden beslissingen in het verzoekschrift werden aangemerkt en die als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd. Deze beslissingen omvatten echter geen inreisverbod. Er is overigens geen enkele aanwijzing dat aan verzoekster een inreisverbod werd betekend. Een middel gericht tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het beroep is onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepaling wordt geschonden, zodat ook de schending van deze verdragsbepaling op zich niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3 In een derde en vierde middel, die gericht zijn tegen “het inreisverbod”, het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van “het *fair play*-beginsel”, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM.

Omwille van de verknochtheid worden het derde en het vierde middel samen behandeld.

Verzoekster licht deze middelen toe als volgt:

“In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een inreisverbod te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt art. 3 EVRM dat bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en tevens het bevel tot terugbrenging in gene mate rekening wordt gehouden met tal van elementen die kunnen leiden tot een legaal verblijf in hoofde van de verzoekster.

Dat de initiële aanvraag afgewezen is op basis van de argumentatie dat er geen actuele stukken zouden voorliggen en met de uitnodiging aan verzoekster en haar partner om deze voor te leggen. Dat in deze omstandigheden er niet zomaar een bevel om het grondgebied of nog een bevel tot terugbrenging kon betekend worden, doch integendeel een aanvraag tot bijkomende informatie diende verstuurd te worden met een termijn om de door verweerder essentieel geachte informatie te bezorgen. Het schendt de regels der fair play om nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verzoekster dreigt thans nog voor zij desgevallend de gevraagde bijkomende informatie kan bezorgen, reeds uit het land gezet te worden.”

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een inreisverbod er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en ook een bevel tot terugbrenging maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

De Raad wijst op wat met betrekking tot het tweede middel werd gesteld, en stelt vast dat het derde en vierde middel onontvankelijk zijn in zoverre ze gericht zijn tegen “het inreisverbod”, nu de thans bestreden beslissingen geen inreisverbod omvatten.

Verzoekster stelt dat voorafgaand aan het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging de actuele situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden. Verzoekster wijst op het willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen en stelt dat zij louter door haar aanwezigheid in haar land van herkomst een reëel risico op bedreiging loopt. Ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas van verzoekster diende de gemachtigde zich ervan te vergewissen dat verzoekster geen enkel risico liep op een mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster stelt dat een werkelijk onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM diende te gebeuren en dat dit tevens moet blijken uit de motivering. *In casu* stelt verzoekster dat een dergelijk onderzoek niet gebeurd is en dat hieromtrent dus ook niet gemotiveerd werd.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen bovendien staven met een begin van bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr.

105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (situatie van onder meer groepsvervolging) (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Dit geldt eveneens als in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of nationaal gewapend conflict de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, §§'n 35, 43 en 45 <http://curia.europa.eu>; in dezelfde zin EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, §§'n 115-117.)

De Raad wijst erop dat verzoekster in 2006 een asielaanvraag heeft ingediend, waarop het CGVS haar op 25 juni 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Op 6 oktober 2009 weigerde de Raad bij arrest nr. 32 445 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster toe te kennen. Zowel door het CGVS als door de Raad is dus een beoordeling gemaakt aangaande het bestaan van een reëel risico voor verzoekster op ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij § 2, b van dat artikel grotendeels overeenstemt met het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en § 2, c betrekking heeft op de situatie van een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van een burger in geval van een oorlogssituatie. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat de situatie in Tsjetsjenië niet werd beoordeeld vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen. Waar verzoekster aanstipt dat die beoordeling op actuele wijze moest onderzocht worden, haalt zij in het verzoekschrift geen concrete nieuwe elementen aan, die eventueel niet in het verleden werden meegenomen in het beraad en die tot een andere beoordeling aanleiding hadden kunnen geven. Zij beperkt zich tot loutere beweringen aangaande de situatie in Tsjetsjenië, maar laat in het geheel na deze met rapporten van betrouwbare bronnen te stofferen of de beweringen op haar persoonlijke situatie te betrekken. Verzoekster gaat in op het feit dat "in het verleden", zoals ze zelf aanstipt, door de Vaste Beroepscommissie groepsvervolging werd aangenomen voor Tsjetsjenen, doch gaat eraan voorbij dat deze groepsvervolging reeds geruime tijd niet meer werd aangenomen. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij meent aangetoond te hebben dat de situatie op heden er een is van willekeurig geweld zodanig dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging voor het leven of haar persoon in de zin van het door haar aangehaalde Elgafaji-arrest. Verzoekster heeft geen enkel rapport in die zin gevoegd, noch is het van algemene bekendheid dat er nog sprake zou zijn van een oorlogssituatie in Tsjetsjenië.

Het geheel van de door verzoekster aangehaalde elementen kunnen in het licht van artikel 3 van het EVRM dan ook niet weerhouden worden, zodat de Raad dient te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een reëel gevaar te lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Waar verzoekster meent dat artikel 3 van het EVRM vereist dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd in het kader van dit artikel, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat.

Tot slot kan de Raad evenmin volgen waar verzoekster nog in haar derde middel een schending ziet van artikel 3 van het EVRM zowel bij het bevel om het grondgebied te verlaten als bij het bevel tot terugbrenging omdat met “tal van elementen die kunnen leiden tot legaal verblijf in hoofde van verzoekster geen rekening werd gehouden”. Verzoekster licht niet toe met welke elementen er geen rekening zou gehouden zijn. Indien verzoekster doelt op de elementen die volgens haar in het kader van de eerste bestreden beslissing, de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hadden moeten in overweging genomen worden, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel. Het kwam duidelijk aan verzoekster toe de zorgvuldigheid aan de dag te leggen om de gewijzigde elementen in haar situatie aan de gemachtigde mee te delen zodat deze na het huwelijk een actueel zicht op de effectieve bestaansmiddelen van haar echtgenoot had. De Raad zie ook in het geheel niet in wat dit met het risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling te maken heeft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht in het licht van de voormelde verdragsbepaling is niet aangetoond.

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat er een verdedigbare grief bestaat tegen een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht. Nu geen verdedigbare grief in de zin van de artikelen 3 en 5 van het EVRM kan worden weerhouden door de Raad, kan ook geen schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Verzoekster stelt ten slotte dat de bestreden beslissingen het “*fair play*-beginsel” schenden. Zij stelt dat haar verblijfsaanvraag werd afgewezen omdat geen actuele stukken voorlagen, met de uitnodiging aan verzoekster en haar echtgenoot om deze stukken voor te leggen. Volgens verzoekster diende in deze situatie een aanvraag om bijkomende informatie verstuurd te worden met een termijn om deze informatie te bezorgen. Door integendeel “vlug” een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, zodat verzoekster dreigt uit het land gezet te worden nog voor zij desgevallend de gevraagde bijkomende informatie kan bezorgen, heeft de gemachtigde volgens verzoekster de regels der *fair play* geschonden.

De Raad wijst erop dat blijkt uit de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden, dat de gemachtigde de aanvraag van een verblijfskaart van verzoekster heeft afgewezen omdat hij geen zicht had op het exacte bedrag van het huidige netto-inkomen van verzoeksters echtgenoot, nu de door verzoekster voorgelegde bedragen na haar huwelijk met de heer E.D. niet meer actueel zijn. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel kon de gemachtigde deze beoordeling in redelijkheid maken. Het is in dit opzicht dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft opgemerkt, met verwijzing naar arrest nr. 222.809 van de Raad van State van 12 maart 2013, dat het aan verzoekster toekwam haar aanvraag te actualiseren. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te menen, vormt deze opmerking van de gemachtigde geen uitnodiging aan verzoekster en haar echtgenoot om na de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het kader van diezelfde aanvraag nog bijkomende informatie over te maken. De behandeling van deze verblijfsaanvraag door de gemachtigde heeft immers met de beslissing tot weigering van verblijf een einde genomen. De gemachtigde heeft er met deze opmerking integendeel slechts op gewezen dat het, voordat deze beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, aan verzoekster zelf toekwam om wijzigingen in haar situatie aan de gemachtigde mee te delen, nu zij zelf een verblijfsaanvraag had ingediend, en dat het dus niet aan de gemachtigde toekwam verzoeksters aanvraag te actualiseren wanneer bepaalde stukken gedateerd bleken.

Nu in de eerste bestreden beslissing het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster werd geweigerd, en de gemachtigde na onderzoek van het administratief dossier heeft vastgesteld dat verzoekster geen aanspraak kon maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, kon de gemachtigde aan verzoekster in redelijkheid een bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging afgeven. Dat verzoekster daarbij geen bijkomende termijn werd toegekend om “de gevraagde bijkomende informatie” aan de gemachtigde te bezorgen, komt de Raad daarbij, gelet op het voorgaande, niet voor als onredelijk, noch als een schending van “de regels van de *fair play*”.

Het derde en vierde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES